

The background of the book cover is a detailed illustration. At the top, a bright sun with long rays is on the left, and a large crescent moon is on the right, set against a dark blue night sky filled with stars. Below the sky, there are swirling clouds. In the middle ground, three characters are seen from behind, walking away from the viewer. On the left is a man in a dark, rugged outfit with a cape and a sword at his waist. In the center is a woman in a green dress with a braided hairstyle. On the right is a boy in a blue tunic with a brown bag slung over his shoulder. They are walking towards a large, illuminated wooden house with a chimney, situated in a valley. In the background, there are rolling hills and mountains under a golden, hazy light.

O SLUNECNÍKU, MĚSÍČNÍKU A VĚTRNÍKU— — POKRAČOVÁNÍ —

POHÁDKOVÁ PRÓZA

PAVEL KOSTKA PPKPP

O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku – pokračování

Žánr: pohádková próza

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Pokračování inspirované pohádkou Boženy Němcové O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku.

Toto dílo není dílem původní autorky.

ISBN - 978-80-909910-8-8

Právní ujednání

Tato kniha je autorským dílem Pavla Kostky PPKPP a je chráněna zákonem č. 121/2000 Sb., autorským zákonem.

Veškerá práva jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být kopírována, šířena, ukládána do vyhledávacích systémů, přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotograficky či jinak, bez předchozího písemného souhlasu autora.

Toto dílo je původní autorskou tvorbou, inspirovanou pohádkou Boženy Němcové *O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku*. Nejedná se o dílo původní autorky ani o její pokračování.

Všechny postavy, motivy a události v této knize jsou fikcí. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, událostmi či místy je náhodná.

Autor nenese odpovědnost za případné škody vzniklé nesprávným výkladem nebo použitím textu.

Anotace: O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku – pokračování

Svět, který kdysi chránili Slunečník, Měsíčník a Větrník, se znovu ocitá na hraně. Stín, jenž se učí měnit podobu, proniká do vesnic, mění sny v prázdnotu a slova v ozvěny bez významu. Lidé zapomínají na své příběhy, na své sliby i na to, co je drželo pohromadě.

Do krajiny plné ticha a neklidu vstupují tři poutníci – Silomil, Lada a Jarek. Nesou s sebou světlo, píseň a paměť. Každá vesnice, kterou projdou, skrývá jinou zkoušku: pramen zapomnění, srdce bouře, zrcadlo posledního stínu i údolí, kde se rozhoduje o tom, zda světlo zůstane, nebo zhasne.

Jejich cesta není bojem proti temnotě, ale hledáním toho, co lidé ztratili: odvahu mluvit, sílu jednat a schopnost proměnit malé činy v pevné kořeny. Každý příběh, který vyslechnou, a každý čin, který pomohou obnovit, je krokem k tomu, aby světlo zůstalo.

Pohádková próza plná symbolů, emocí a naděje. Příběh o tom, že světlo nezůstává samo od sebe – musí se pěstovat. A že i ten nejmenší plamínek dokáže změnit svět, když ho lidé nesou společně.

Obsah

O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku – pokračování

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Právní ujednání

Anotace: O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku – pokračování

Kapitola 1: Návrat stínů

Kapitola 2: Stín v hlubinách

Kapitola 3: Cesta do skalního srdce

Kapitola 4: Hlas v korunách

Kapitola 5: Zkouška věrnosti

Kapitola 6: Zkouška paměti

Kapitola 7: Údolí ztracených jmen

Kapitola 8: Most vzpomínek

Kapitola 9: Hrad ticha

Kapitola 10: Údolí ozvěn

Kapitola 11: Noční zkouška

Kapitola 12: Hlubiny zapomenutí

Kapitola 13: Hledání pramene

Kapitola 14: Srdce bouře

Kapitola 15: Srdce stínu

Kapitola 16: Srdce noci

Kapitola 17: Zrcadlo posledního stínu

Kapitola 18: Závěrečné světlo

Kapitola 19: Kruh návratu

Kapitola 20: Světlo, které zůstává

Kapitola 21: Světlo domova

Poděkování čtenářům

Kapitola 1: Návrat stínů

Všechno v království, které kdysi znalo kroky Slunečníka Měsíčníka a Větrníka, se zdálo být v klidu. Lesy šuměly svým starým hlasem, potoky si šeptaly mezi kameny a pole se skláněla pod zralým obilím. Princ Silomil sedával často na prahu svého domu a díval se na obzor, kde se slunce loučilo s dnem a měsíc pomalu stoupal nad stromy. V srdci mu však zůstávala neklidná touha po tom, co ještě nebylo vyřčeno, po tom, co se v tichu noci skrývá a čeká na své jméno.

Jednoho večera, když nebe bylo čisté a hvězdy jako malé stříbrné klíče visely nad krajinou, přišel k němu starý poutník. Nešel jako běžný cestovatel, jeho kroky byly lehké jako listy a v očích měl světlo, které nebylo ani sluneční ani měsíční. Poutník se posadil vedle prince a promluvil hlasem, který zněl jako vzdálený zvuk zvonu.

Poutník vyprávěl o krajinách, kde voda ztratila svou barvu, o vesnicích, kde lidé zapomněli smát se, o stínech, které se plížily mezi stromy a kradly teplo z domovů. Mluvil o tom, že tři králové přírody, kteří kdysi pomáhali a chránili, pocítili změnu. Slunečník cítil, že jeho paprsky jsou někdy tlumené, Měsíčník poznal, že jeho stříbrný hlas se ztrácí v mlze, a Větrník slyšel, že jeho písně se mění v šeptání, které nikdo nepochopí. Poutník řekl, že to není náhoda, že něco v hlubinách země se probudilo a že stíny, které se vracejí, nejsou jen prázdné tmou.

Silomil naslouchal a v něm rostlo rozhodnutí. Nechtěl, aby jeho království ztratilo světlo a smích. Nechtěl, aby princezny, které kdysi odcházely s králi přírody, musely znovu čelit strachu. Vzpomněl si na dary, které mu byly kdysi poskytnuty, na přátelství, které se zrodilo mezi lidmi a silami světa. Vzpomněl si na Slunečníka, jak rozsvěcoval rána, na Měsíčníka, jak hladil noc, na Větrníka, jak nosil vůni květin do dalekých údolí. A tak se rozhodl vyrazit na cestu, ne s mečem v ruce, ale s otázkou v srdci a s odhodláním v duši.

Ráno, když se mlha zvedla a rosa třpytila jako drobné perly na trávě, vypravil se Silomil do starého sadu, kde stávaly tři stromy, každý jiný a přesto spojený kořeny, které sahaly hluboko do země. Pod těmito stromy se kdysi setkávali Slunečník Měsíčník a Větrník, když svět

potřeboval jejich radu. Silomil přinesl s sebou chléb a sůl, starý zvonek a kus látky, který mu dala jedna z princezen jako znamení vděku. Sedl si mezi stromy a zavřel oči, aby slyšel, co mu příroda poví.

Neuplynulo mnoho času a nebe se zatáhlo, ale ne bouří. Z obzoru přišel jemný vítr, který voněl po moři a po dalekých horách. Vítr přinesl hlas, který byl jako smích a jako pláč zároveň. Větrník přišel první, jeho kroky byly neviditelné, jeho přítomnost však cítil každý list. Větrník usedl na větvi a promluvil tak, že jeho slova zněla jako písně, které znaly i kameny.

Větrník vyprávěl o tom, jak slyšel v dálce šepot, který se stáčí do tvaru stínu. Řekl, že stín se živí zapomenutými příběhy a ztracenými sliby. Když lidé přestali vyprávět, stín rostl. Když děti přestaly věřit v zázraky, stín se rozšířil. Větrník popsal, jak stín kradl barvy z květin a teplo z ohňů, jak se vplížil do studní a zanechal vodu chladnou a bez chuti. Silomil cítil, jak mu srdce ztuhne, ale Větrník dodal, že stín není nezničitelný. Stačí mu připomenout příběhy, které ho vyhnaly, stačí mu ukázat světlo, které ho spaluje.

Když Větrník domluvil, zpoza kopce vyšel Měsíčník. Jeho kroky byly tiché jako stříbrný prach, jeho tvář byla bledá a přesto plná moudrosti. Měsíčník přinesl s sebou noc, ale noc, která nebyla prázdná. V očích měl obrazy zapomenutých písní a ztracených jmen. Měsíčník řekl, že stín se krmí tím, co lidé schovávají v srdci, že roste z lhostejnosti a z toho, že se lidé bojí podívat do hlubin své duše. Řekl, že je třeba probudit v lidech paměť, že je třeba znovu vyprávět příběhy o odvaze a laskavosti, o tom, jak Slunečník jednou rozptýlil temnotu a jak Měsíčník utišil pláč.

Nakonec přišel Slunečník. Jeho příchod byl jako rozednění, paprsky se protáhly mezi větvemi a svět se na okamžik rozzářil. Slunečník se usmál a jeho úsměv byl teplý jako chleba čerstvě vytažený z pece. Řekl, že stín se bojí světla, ale že světlo musí být více než pouhý jas. Musí být světlem, které dává smysl, světlem, které spojuje. Slunečník navrhl, aby se Silomil vydal na cestu, která nebude jen o boji, ale o probouzení. Aby navštívil vesnice a města, aby naslouchal starým lidem a dětem, aby sbíral příběhy a rozdával je jako semena.

Tři králové přírody položili ruku na Silomilovu hlavu a požehnali mu. Větrník mu dal sáček plný semen slov, Měsíčník mu svěřil stříbrný prsten, který uměl naslouchat tichu, a Slunečník mu daroval malý zlatý plamínek, který nikdy nevyhasne, pokud se s ním bude zacházet s úctou. Silomil pocítil, jak mu dary proudí do žil jako nová krev. Věděl, že cesta bude dlouhá a že stín je lstivý, ale také věděl, že není sám.

Když se rozloučili, tři králové se rozprchli do svých říší. Větrník odletěl nad hory, Měsíčník se ztratil v mlze a Slunečník se vrátil za obzor. Silomil zůstal stát uprostřed sadu, držel v dlani zlatý plamínek a cítil, jak mu v srdci roste příběh. Věděl, že první krok musí být blízko domova. Věděl, že musí začít tam, kde lidé zapomněli, jak se směje dítě, kde se starci bojí vyprávět, kde studny ztratily svou písničku.

A tak se vydal na cestu, ne s mečem, ale s plamínkem, prstenem a sáčkem slov. Každý krok byl jako úder na starý buben, který probouzel zapomenuté rytmy. Když procházel vesnicí, děti vyběhly z chalup a dívaly se na něj s očima plnými zvědavosti. Starci se zastavili u plotu a naslouchali. A tam, kde Silomil začal vyprávět první příběh, tam se stín na okamžik stáhl a světlo se vrátilo do studny. Lidé si začali pamatovat, začali zpívat a smát se. A v tom smíchu se stín zmenšil, jako by se bál hlasu, který mu připomínal, že svět je víc než tma.

Tak začalo Silomilovo putování. Nebylo to hrdinství, které se píše mečem, bylo to hrdinství, které se rodí z vyprávění. A přesto v dálce, v hlubinách země, něco naslouchalo. Stín se stáhl, ale neusnul. A v jeho nitru se rodil plán, který měl zkoušet nejen odvahu, ale i paměť a lásku lidí. Silomil to nevěděl, ale první kapitola jeho cesty byla napsána a svět se pomalu připravoval na to, co přijde.

Kapitola 2: Stín v hlubinách

Silomil putoval krajinou jako ten, kdo nese v dlani malý plamínek a v srdci velké poslání. Každá vesnice mu otevírala dveře jako kniha, do které se vpisovaly nové stránky. Děti se tiskly k jeho nohám a poslouchaly, jak vypráví o tom, jak Slunečník rozptýlil mlhu nad údolím, o tom, jak Měsíčník utišil pláč staré ženy a o tom, jak Větrník donesl vůni dalekých luk. Lidé se smáli a zpívali a tam, kde se smích ozval, stín ustoupil. Přesto v hlubinách země něco zůstávalo neklidné. Něco, co se nechtělo vzdát své moci a co hledalo nové cesty, jak se vrátit.

Jednoho večera, když se Silomil zastavil u studánky, aby naplnil láhev a odpočinul si, přistoupila k němu stará žena. Její tvář byla jako mapa života plná čar a jizev. V očích měla klid a zároveň tíhu věcí, které viděla. Položila ruku na jeho rameno a řekla hlasem, který byl tichý a pevný zároveň. Vyprávěla o tom, že v horách za lesem se objevily nové stíny. Nejsou to stíny obyčejné. Jsou to stíny, které se rodí z kamení a z hlíny, z míst, kde lidé zapomněli na práci rukou a na písně, které se zpívaly u ohně. Řekla, že stín se usadil v jedné staré dolině kde pramení řeka a že od té doby voda ztratila svou jasnost a ryby přestaly skákat.

Silomil cítil, jak mu srdce ztuhne. Věděl, že nemůže nechat stín růst. Věděl, že dary, které obdržel, nejsou jen symboly. Sáček slov, prsten naslouchání a zlatý plamínek byly nástroji, které měly probudit to, co bylo zapomenuto. Rozloučil se se starou ženou a vydal se k horám. Cesta vedla přes pole a lesy a každý krok mu připomínal, že svět je křehký a že paměť lidí je jako půda, kterou je třeba obdělávat.

Když dorazil k úpatí hor, našel tam vesnici, která vypadala, jako by se zastavila v čase. Domy byly sice pevné, ale okna byla matná a na prahu chyběly květiny. Lidé chodili tiše a jejich oči byly prázdné. Silomil se zastavil u prvního domu a začal vyprávět. Mluvil o tom, jak Slunečník jednou přinesl světlo do temné jeskyně a jak tam našel ztracené děti. Mluvil o tom, jak Měsíčník uměl naslouchat i tomu, co se neříká, a jak Větrník nosil zprávy z dalekých krajů. Slova padala do ticha jako kapky rosy a někde v dálce se ozval slabý zvuk. Bylo to jako když se starý nástroj rozezvučí po dlouhém mlčení.

Jedna dívka, která seděla u plotu a držela v náručí prázdný košík, se zvedla a přišla blíž. Její oči byly jako dvě studánky, které se právě probudily. Poslouchala a pak začala zpívat. Její hlas byl nejprve nejistý, ale jak se slova spojovala, rostl v ní klid a síla. Ostatní lidé se přidali a brzy se dvůr naplnil písní. Stín, který se plížil po stěnách domů, se na okamžik stáhl. Silomil věděl, že to nestačí. Stín se živí zapomenutím a proto je třeba víc než jedna píseň. Je třeba probudit prameny, které dávají život.

Vypravil se k prameni řeky. Cesta vedla přes úzké stezky a skalnaté srázy. Když dorazil, uviděl, že voda je tmavá a klidná jako zrcadlo, které ztratilo svůj odraz. Na břehu stál starý muž, který vypadal, jako by čekal na něco, co už nikdy nepřijde. Silomil položil prsten naslouchání na kámen a naslouchal. Prsten zachytil ticho a v tom tichu se ozval šepot. Byla to písnička pramene, ale byla umlčena. Silomil vytáhl sáček slov a začal vyprávět příběh o tom, jak voda kdysi tančila přes kameny a jak děti házely do proudu malé lodičky. Vyprávěl o tom, jak ryby skákaly a jak se lidé scházeli u břehu, aby si vyprávěli. Slova padala na hladinu jako malé kamínky a vlnky se rozbíhaly.

Najednou se voda pohnula. Z hlubin vystoupil stín jako černý oblak a zahučel jako daleká bouře. Silomil pocítil chlad, který mu pronikl až do kostí. Stín se snažil pohltit plamínek, který držel v dlani. Plamínek se zachvěl, ale nezhasl. Silomil si vzpomněl na Slunečnickova slova o světle, které dává smysl. Nešlo jen o jas. Šlo o to, jak světlo spojuje lidi. Silomil položil plamínek na hladinu a místo aby ho nechal shořet, začal zpívat. Jeho hlas byl pevný a jasný. Zpíval o tom, jak lidé kdysi stavěli mosty přes řeku a jak se navzájem drželi při práci. Zpíval o tom, jak se děti smály a jak se starci smířili s tím, co bylo. Slova se spojila s plamínkem a z vody vystoupily malá světélka jako rybí oči. Světélka se rozběhla po proudu a voda se začala čistit.

Stín se stáhl a z hlubin se ozval hlas, který zněl jako praskání starého dřeva. Byl to hlas země, která si stěžovala na to, že lidé zapomněli. Řekl, že stín se rodí tam, kde se ztrácí práce rukou a kde se zapomíná na příběhy. Silomil odpověděl, že lidé mohou znovu pamatovat. Nabídl zlatý plamínek jako slib, že se bude starat o pramen a že bude učit lidi zpívat u vody. Starý muž u břehu se rozplakal a jeho slzy byly jako malé

perly, které dopadaly do řeky a čistily ji. Dívka s prázdným košíkem naplnila košík květinami a položila je na kámen jako oběť pro pramen. Lidé se chytili za ruce a vytvořili kruh kolem vody. V tom kruhu se stín rozplynul jako mlha při ranním slunci.

Když se Silomil vracel do vesnice, viděl, že lidé začali opravovat ploty a sázet květiny. Děti si hrály u potoka a starci seděli u ohně a vyprávěli příběhy. Silomil věděl, že to byla malá výhra, ale důležitá. Stín ustoupil, ale nezmizel. V hlubinách hor se ozývaly jiné zvuky. Něco se tam hromadilo a čekalo. Silomil si uvědomil, že jeho cesta teprve začíná. Dary, které obdržel, byly mocné, ale potřeboval víc než dary. Potřeboval lidi, kteří budou pamatovat a kteří budou předávat příběhy dál.

Tu noc, když se u ohně shromáždili lidé a zpívali, přišel k Silomilovi malý chlapec. V očích měl zvědavost a v ruce držel kousek starého papíru. Na papíru byly nakreslené symboly, které chlapec našel v jeskyni u potoka. Byly to znaky, které připomínaly slunce měsíc a vítr, ale byly zkreslené a temné. Chlapec se zeptal, co to znamená. Silomil vzal papír a položil ho na kolena. Podíval se na symboly a cítil, že jsou jako stopy po něčem, co bylo kdysi dobré a co se proměnilo. Vzpomněl si na poutníka, který mu vyprávěl o tom, že stín roste ze zapomenutých slibů. Uvědomil si, že někde v hlubinách se rodí něco, co není jen stín. Je to zrcadlo toho, co lidé ztratili.

Silomil položil ruku na papír a slíbil, že najde zdroj. Věděl, že další cesta povede do hor, do míst kde se země zvedá a kde se staré příběhy skrývají pod kameny. Věděl, že bude muset čelit nejen stínu, ale i svým vlastním pochybnostem. Ale když se podíval na tváře lidí kolem ohně, viděl v nich novou jiskru. Viděl, že příběhy mohou znovu růst jako semena. A tak se rozhodl. Ráno vyrazí do hor a vezme s sebou dívku která zpívala a chlapce s papírem. Potřeboval svědky a nositele příběhů. Potřeboval, aby lidé šli s ním a aby se stali strážci světla.

Tak skončil druhý den Silomilovy cesty. Nebylo to vítězství nad zlou mocí jednou provždy. Byla to malá bitva vyhraná písní a pamětí. Ale v hlubinách hor se cosi pohnulo a stín, který se tam skrýval, naslouchal. A v tom naslouchání se rodil nový plán který měl zkoušet nejen odvahu ale i věrnost příběhům a sílu těch kteří si pamatují. Silomil usnul u ohně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku – pokračování.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.